

Szerencsés Ferkó

Bácskai népmese

Elmesélte Molnár G. Károly, Zenta*

(Ács József rajzaival)

Vót a világon egy házaspár. Annak vót egy gyereke meg egy lánya. A lány vót időssebb, a gyereket Ferkónak hitták. Végtire oszt az édesanyjuk meghalt, árván marattak. Az apjuk meg újba megnősűt. A mustoha anyuknak nagyon nagy szákák vótak a szemibe a gyerekek, mindenáron szerette vóna láb alú tenni őket. Végtire aszmonta az urának, hogy csinájjon valamit a gyerekekke, mer hogyha nem csinál, iát ű otthaggya. Az ember meg nagyon szerette a második feleségit, elhatározta, hogy maj másnap kivezeti őket az erdőbe és otthaggya őket.

Regge, amikor főkenek, aszongya nekik:

— Na gyerekeim, gyertek, maj kimenyünk az erdőbe gajiat szenni.

Akkó a lány telesztette a zsebit pernyéve. Amere vezette az apjuk őket, ű mindig szórta a pernyét utánnuk. Akkó, mikó jó beértek az erdőbe, aszmongya az apjuk nekik:

— No, gyerekeim, maraggyatok itt, szedegessetek, maj én emék arébb, megnézem hátha ara több van.

É is ment, vetett egy vargabétűt, ement haza, a gyerekeket otthatta. Lesték, várták a gyerekek az apjukat, de nem gyűtt vissza és má esteledett. Aszmongya a lány a gyerekeknek:

*) A mese gyűjtője fonetikus írásmóddal jegyezte fel az elbeszélő Molnár G. Károly meséjét, a bácskai paraszti nép kiejtése, beszésmódora szerint írta le Szerencsés Ferkó történetét. A nyomtatásban azonban — technikai okokból — nem adhatjuk vissza a helyesírás szabályától helyenként erősen eltérő kiejtés helyes fonetikáját, a rendelkezésünkre álló nyomdai fogyatékek miatt lehetlenné teszi, hogy pontosan, a valóságnak megfelelően jelölhessük a népi-paraszti beszédben változásokat szenvedő, csokuló kiejtést.

Nem jelölhetjük — az ilyen írásoknál, ennél a műfajnál szokásos módon — a mássalhangzók kiesése folytán hosszú hangzókká alakuló rövid mássalhangzók megfelelő kiejtését (avvá = avval, ára = arra, sokká = sokkal, ê = el, êmék = elmék, elmegyek, éverték = elverték, amëre = amerre stb.), sem pedig a mindennapi — nemcsak a paraszti beszédben — előforduló zárt e (ë) hangot (mëgnézem, mëntek, szëdëgessëték, öccé stb.).

Akadálytalanul, a hangzásnak megfelelően jelölhetjük azonban fonetikus kiejtését olyan esetekben, amikor a mássalhangzók kiesése folytán o, ö, u, ü hangzók változtok hosszú hangzókká (fórasztófü = forrasztófü, vótak = voltak, földhő = földhöz, kő = kell, Ferkóbú = Ferkóból, tüvestü = tövestől stb.).

A mese olvasása közben, a helyes értelmezés érdekében feltétlenül figyelembe kell venni a fentebb elmondottakat, mert enélkül — az elváltozott kiejtésben — helyenként értelmetlenül torzul a szöveg. — A szerkesztőség megjegyzése.)

— Gyerünk, kisöcsém haza, mer a mi apánk má nem gyün értünk. Útnak is indútak, mindenütt a pernyenyomon mentek, úgy hogy hazatanátaak. Má egész be vót süttétedve. Megátaak az ablakná, halgatództak. Hát az apjáék éppen akkó végezték be a vacsorát és maratt valami kis étel a vacsorábú. Nagyot sóhajtott az apja:

— Ej — aszmongya — ha itt vónának az én kis gyerekeim, de jó ízün megennék.

Erre a szóra a lány beszóll, hogy:

— Itt vagyunk édesapám!

Kiszalatt az édesapjuk, behíta úket:

— Gyertek be, édes gyerekeim!

De a mostohájukat a méreg maj szét vette.

Megették azt a kis vacsorát, aztán lefeküttek. Az asszon egész éjjel duzzogott az urára, hogy csinájjon valamit a gyerekekke!

Másnap meginn aszmondia az ember:

— Gyertek, maj kimenyünk az erdőbe gajjat szenni.

Akkó a lány telerakta zsebit korpáva. Amere mentek, hát mindenütt szórta. Akkó még méjebben bevitte az apja úket, hogy maj nem tunnakk visszagyünni. Akkó megin aszmonta:

— Csak szedegessetek itten, én emék körünézek, hátha többet tanálok.

Lesték, várták az apjukat, de nem gyütt vissza, otthagya úket. Kezdet esteleinni. Aszmongya a lány az öcesinek:

— Gyerünk kisöcsém haza, mer az apánk itt hagyott, nem gyün értünk.

És akkó mindenütt azon a korpanyomon, amit elszórt, mentek hazafelé.

Sütét vót, mire hazaértek. Megátaak az ablakná halgatódzni. Hát a vacsorát szintén akkó fejezték be az apjáék. Megin maratt egy kis étel, aszmongya az apja:

— Ej, ha itt vónának az én gyerekeim, de jó ízűen megennék szegények!

Akkó a lány beszóll:

— Itt vagyunk, édesapám!

Kiszalatt az ember:

— Gyertek be, édes gyermekeim! — Odatta nekik azt a kis vacsorát, megették és lefeküttek, de a mostohájuk nagyon pattogott az apjukka:

— Nem is akarja úket elhagyni! Mér nem öli meg úket ott az erdőbe?!

Reggel, hogy fölébrettek:

— No, gyerekeim, gyerünk — aszmongya az apjuk — kimenyünk az erdőbe gajjat szenni.

A lány oszt kölesse rakta meg a zsebit és amere mentek, mindenütt szórta, hogy maj azon megin vissza tunnakk gyünni. De ahogy szórta, utánuk meg a madarak min főszették. Az apjuk osztán sokka bejebb vezette az erdőbe, mind azelőtt a két napon. És aszmonta nekik:

— Na, csak szedegessetek én maj emék aróbb, megnézem van-e több, mingyá gyüvök.

Otthatta úket, és ement egy kerülő úton, haza. Kezd esteleinni, aszmongya a lány az öcesinek:

— Gyerünk kis testvérkém, haza, má nem gyün értünk a mi apánk!

Ere-ara ögyelegnek, de a kölesnyomot sehun se tanáják, mer a madarak min főszették. Úgyannyira, hogy sehogyse tultak az erdőbű ki-gyünni, etévettek.

Végtire oszt efáratlak, tanátek egy kis barlangfélét, behúzóttak oda, ott aluttak. Mikó oszt főébbrennek, szétnéznek, de akármere mennek, semere se tunnak kimenni. Végtire oszt beletöröttek sorsukba, a hiáavaló keresésbe. Vadgyümölcsöket szedegettek, fagyökereket, evérték az ése-güket.

Hát sokáig ott élösköttek, úgyannyira, hogy a Ferkóbű legén lett. De ojan erősnek érezte magát, hogy kissébbforma fákat tüvestű szaggatott ki, mikó jókedve vót. Aszmongya eccé a nényyinek:

— Hallod, édes néném, mink itt nem lehetünk örökké!

— Hát hová tudunk menni? — mongya a lány. — Nem tudunk kimenni az erdőbű!

Aszmongya a Ferkó:

— Ha mindég csak egyfelé menyünk, valamikó csak elérjük-a széllit.

Hát mentek, mendegéltek sokáig, hát eccé egy tisztáson rábukkan-tak egy elhagyott kastéltra.

— Na — aszmongya a Ferkó — ide bemegyünk, megnézzük, ki lakja ezt a kastélt!

Nényye aszmongya:

— Ne mennyünk be, hátha haramiják lakják és ha bemenyünk, meg-ölnék.

De a Ferkó ojan erősnek érezte magát, hogy nem akart féni:

— Ide bemenyünk — aszmongya — akármi történik!

Hát oszt be is mentek, szobárú, szobára jártak, de sehol senkit nem tanátek. Aszongya a Ferkó:

— No itt megtanyázunk.

— Hát — aszmongya a nényye — hogyha mi itt elalszunk, valaki hazagyün és megöl bennünket?

— Na — aszmongya — majd azon is segítünk! — Az udvar közepin vót egy nagyon lombos vadgesztenyefa, de nagy. Majd én főviszek egy ajtót a fára, majd ara ehelezkedünk, lefekszünk.

Megfogott egy ajtót, fővitte ara a lombos fára, úgy eheleszte, hogy lentrű nem lehetett látni. Akkó fősegítette a nényyit, ű is főment, lehe-verettek, oszt jóízün ealuttak.

Az éccaka valami lármát hallanak. Akkó értek haza a haramiják, ti-zenkét haramija. Mind a tizenkettő odatelepedett a fa alá. Eggy oszt el-kezdett tüzet rakni, főzni, jó pörkölt paprikást. Mikó má körülbelű meg-főtt, Ferkónak nagyon csavarta az órát a paprikásszag, mer éhes vót. Aszmongya nényyinek, mennyen át egy másik ágra, de csendesesen! De a haramiják ojan beszédde vótak a fa alatt, hogy még ha lúnek se hajják-meg.

Mikó asztán a lány átment a másik ágra, leheleszkedett, a Ferkó az ajtót elükte a haramiják közé. Azok annyira megijettek, hogy szétsza-lattak, űk meg oszt lementek a fárú, neki űtek, oszt ettek.

Másnap osztán eggy haramija aszmongya a többinek:

— Én leszek ujan bátor, hogy visszamék, oszt megnézem, mi az. Ha nincs veszél, akkó visszagyüvök hozzátok, de ha nem gyüvök, akkó megtuggyátok arrú, hogy baj, veszél van ott.

Mikó visszament, láttya hogy Ferkó van ott meg a testvére.

— Há — aszongya — ezekke maj ebánok én.

Nekiment a Ferkónak, Ferkó meg ekapta, a hóna alá csapta, oszt levitte egy pincébe. Erőssen odakö:özte egy gerendához:

— Na — aszmongya — itt fogsz most meghalni éhen.

Űk tovább is ottmarattak a kastélba, a Ferkó esinát magának nyilat jó hajlós fábú és kiment vadászni mindennap nyulat vagy amit bírt, evve étek.

Egy napon kiment szintén vadászni, a nagylány meg kíváncsi vót, hogy él-e még a haramija a pincébe. Kinyitotta az ajtót, a haramija meglátta:

— Ugyan lúgom — aszmongya — aggy egy ital vizet tenéked talán nem olyan rossz szíved van, mind a testvérednek!

A lány vitt neki vizet, Aszmongya a haramija:

— Eressz e, lúgom, engemet!

— Dehogyan eresztelek, megöl az öcsém!

— Eresszé el, nem öl meg, mer én téged is elviszlek, szeretlek, eveszlek feleségű.

Ugyannyira, addig beszélgettek, hogy a lány is beleszeretett a haramijába. Aszmongya a haramija a lánynak:

— Hogy kék etenni ezt a te öcsédet lábalú, hogy mi egyek lehetünk?

A lány aszmongya:

— Nem tudom, mer nagyon erős.

Aszmongya a haramija:

— Tudod mit? Tedd magad betegnek, hogy nagyon beteg vagy. Van itt az erdőbe egy nagy farkas, annak éppen most kis kölke van; mongyad, hogyha annak a kislefarkasnak a szívéből ehetné, meggyógyúná. Maj szétszedi az!

Hazamén a Ferkó a vadászatrú. Láttya, hogy a ményve az ágyba van:

— Hát téged mi let?

— Jaj, nagyon beteg vagyok, tán meg is halok.

Aszmongya a Ferkó:

— Hát mit csináljak, hogy meggyógyújjá?!

— Az előbb eszunnyattam és aszt ámosttam, hogy van itt az erdőbe egy farkas, annak éppen most van kisfia. Ha én annak a kis farkasnak a szívéből ehetnék, meggyógyúnák.

Ferkó fokta a nyilat, útnak vette magát, meg is tanáta a farkast, ráfokta a nyilat, de aszmonta a farkas:

— Ne lújj, Ferkó, tudom, mé gyüssz, odadom szívessen a gyerekeimet, de hogyha nem kő, akkó ne öld meg, hanem vidd ki a szemétdombra, símicd meg háromszó és ereszd e, az maj visszagyün ide.

Akkó a Ferkó megfokta a kis farkast és vitte haza. Mikó meglátta a nényve:

— Jaj — aszmongya — engedd el, ússe eszek belüle, útalom, még jobban megbetegedek!

Ferkó kivitte a szemétdombra, megsímította háromszó. Aszmongya a kis farkas:

— Köszönöm, édes gazdám, hogy ilyen jószívű vótá hozzám. Nesze ez a síp, ha valamiké bajba leszó, csak fújd meg eszt a sípot, röktön ott leszek segiccségedre.

Másnap regge megin kiment Ferkó vadászni, a nényve meg lement a pincébe a haramijához. Kérdi tüle a haramija:

— No, ehoszta a kis farkast?

Aszmongya a lány, hogy elhoszta, de semmi baja se történt úneki.

— No, nem baj — aszmongya — tedd magad megin betegnek. Van itt az erdőbe egy nagy medve, annak is kölke van, maj ebánik az vele! Hazament a Ferkó, hát a nénye fekszik:

— Na, té még mindig nem letté jobban?

— Tán sose is leszek. Az elébb aluttam egy kicsit és azt ámottam, hogy van itt az erdőbe egy medve, van neki egy kisfia: ha annak a szí-vibú ehethék, tán jobban lennék.

Ferkó fokta a nyilat, útnak indult, meg is tanáta a medvét, ráfokta a nyilat. Aszmongya a medve:

— Ne lújj, Ferkó, tudom, mé gyüssz, én odadom szívessen. Csak ha nem kő, akkó ne öld meg, hanem vidd ki a szemétdombra, símicd meg háromszó, maj visszagyün!

Fővette oszt a Ferkó a kis medvét, ballagott vele hazafelé. Mikó ha-zaért, nénye má messzirű kajabál:

— Jaj, ne hozd azt a csúnya állatot, még betegebb leszek tüle, ha csak látom is.

Akkó a Ferkó kivitte a szemétdombra, megsímitotta háromszó és letette. Aszmongya a kismedve:

— Köszönöm, édes gazdám a jószívűségedet; nesze ez a súp, ha bajba leszó, csak fujjá bele, röktön ott leszek a csegiccségedre.

Másnap szintén kiment vadászni, nénye meg igenest a pincébe a haramijáhó. Aszmongya a haramija:

— Na, elhoszta a kismedvét?

— Elhoszta — aszmongya — de úneki semmi baja se lett.

— Hát, nagyon erős ez a Ferkó! — aszmongya a haramija. — Na de tegyünk még egy próbát vele, Csak tedd magad betegnek. Van itt az erdőbe egy orosz lány a kisfiáva, maj ebánik az vele!

Hazamén a Ferkó, a nényye csak az ágyba van.

— Mi van veled, édes néném, csak nem akarsz jobban lenni?!

— Hát nem tudom — aszmongya — most meg má aszt ámottam, hogy az erdőbe van egy orosz lány, annak a kisiának a szívébe ha ehettek, tán meg is gyógyúnek!

Akkó Ferkó fokta a nyilat, ment az erdőbe, meg is tanáta az orosz lányt, ráfokta a nyilat, de az orosz lány aszmonta:

— Ne lújj, Ferkó, tudom mé gyüssz, odadom szívessen: csak ha nem kő, akkó ne öld meg, vidd a szemétdombra és símicd meg háromszó, engedd e, maj visszagyün.

Ferkó fővette a kisorozslányt, vitte. Hazaért vele, mán a nényye messzirí kajabája:

— Be ne hozd aszt a csúnya állatot ide, mer még sokka rosszabbú leszek.

Ferkó kivitte a szemétdombra, háromszó megsímitotta és letette. Aszmongya a kis orosz lány:

— Köszönöm, édos gazdám, a jószágodat, hogy nem ölté meg. Nesze ez a súp, ha bajba leszó, fújjá bele, röktön ott leszek a segícsegedre.

Másnap szintén kiment vadászni, a lány meg röktön le a pincébe a haramijához. Aszmongya a haramija:

— Ehoszta a kisorozslányt?

— Ehoszta, de úneki semmi baja se lett.

Aszmongya a haramija:

— Nem tudom, hun van benne az erő?!

A lány szintén mongya:

— Én se tudom.

— Van — a haramija mongya — az asztalfiókba egy vékony selemkötél. Jókedvet mutassá neki, ha hazagyün és dícsérd az ereit, hogy mijen erős és mongyad neki, hogyha evve a selemkötélle összekötözne a kezit, szét bírná-e szakajtani. De nagyon jó kedvet mutassá neki!

Hát mikó hazaér a Ferkó, nagyon vígnak tanáta a testvérít. Nagyon megörüt ennek.

— Na — aszmongya — jobban letté?

— Jobban! — nevetgét a lány. — Én úgy nézem, ojan erős vagy, hogy az orosz lánytú se fész!

Aszmongya a Ferkó:

— Hála Istennek, van erőm elég.

— Téged ha valaki megkötözne, könnyen megszabadúná, mer szét-szaggatnád a kötelet.

— Ajajj — aszmongya — még karomvastagságú kötelet is szét-szakítanák.

— Van itt — aszmongya — ez a vékon kötél, evve megkötném a kezedet, ugyan szeretném látni, hogy hogyan szakajtod szét.

— Na, tejjén kedved. Itt a kezem, kötözd meg.

Testvérje oszt mekkötözte avva a selemkötélle:

— Na most szakajcsd szét!

Próbágyta a Ferkó, de sehogyse bírja elszakítani. Mán a kezeibű fojka a vér, bevákta a kötél, de nem bírta elszakajtani. Monta is a testvérjinek, hogy óggya el, az meg ahe'ött, hogy előtta vóna, kiszalatt a szobábú, lement a pincébe és eeresztette a haramiját.

Mén be a haramija egy bárda oszt aszmongya:

— Na most, kutya Ferkó, véged van, ütött az órad!

Látta a Ferkó, hogy veszve van, aszmonta hát neki:

— Én se öltelek meg, hát te se öjji meg engem!

— De én megöllek, mer te veszélles vagy!

Akkó aszmonta a Ferkó:

— Ha má eveszed is az illetemet, bár annyit eneggyé meg, hogy öregapámrú maratt három kis sípom utójjára megfújhassam.

Enevette magát a haramija:

— Na ez se nem árt, se nem használ, fújjad akár egy óráig is!

Hát nagynehezen előszette a sípjait, belefújt egymásután mind a háromba. Nem telt bele egy pár perc, betörték az ajtót: ott termett a farkas, a medve meg az oroszlány:

— Mi a bajod, édes gazdánk — aszmongyák. — Micsinyájunk evve a haramijával, aki téged megkötösztetett?

— Csinájjatok vele, amit tuttok és éngem szabadíccsatok meg.

A medve ekapta a haramiját, úgy magááh szorította, hogy röktön meghalt. Az oroszlány meg eharapta a selemkötelet. Akkó Ferkó mekfokta a haramiját, bedobta abba a pincébe, ahun meg vót kötözve. Akkó mekfokta testvérít, azt is lelükte hozzá, oszt rájuk zárta az ajtót. Aszmonta a nényinek:

— Ha életibe szeretted, szeresd holta után is; az lesz a te eledeled.

Ű meg a három állattyáva útnak indút.

Mennek, mendegélnek, hát eccé odaérnek egy nagy városzó. Láttya a Ferkó, hogy földigérő fekete zászlók vannak a házakon. Bekopoktat egy házhó, mer má akkó este vót, Kigyütt egy öregasszony, aszmongya neki Ferkó:

— Ugyan öreganyám, meg lehetne-e itt az éccaka alunni?

— Meg lehetne — aszmongya — de én félek a maga állattyaitú!

— Ettú — aszmongya — ugyan ne féjjen, mer ez nem bánt senkit.

No oszt akkó bementek a szobába. Kérdezi Ferkó az öregasszont, hogy mé vannak ezek a fekete zászlók?

— Ez azé van — aszmongya — hogy ebbe a városba kevés a víz, mer csak egy kútba van víz, aztat meg egy tizenkétfejű sárkány őrzi és csak úgy ád vizet, ha minden évbe egy fiatal lányt annak neki. Sor-sot húznak, hogy aki kihúzza, annak menni kő, akárki az. Most éppen a szépséges kiráلكisasszonyra kerül a sor, annak kő menni. Azér van ez a nagy gyász. És a kiráلك kihirdette, hogy aki megmenti a lányát a sárkánytú, annak aggya feleségül, meg fele kiráلكságát.

Mikó oszt fölvirrattak, Ferkó igyenöst főment a kiráلكhó, jelentkezett, hogy ű majd megmenti a lányt. Déli tizenkét órára köllött a kútná lenni a lánynak, odáig kísérték, akkó oszt otthagyták a Ferkót a három állattyáva meg a kiráلكisasszont.

A kútná vót egy magos fa, ara a fára főmászott azelőtt egy udvari tanácsos. Következik a tizenkét óra, benéz a Ferkó a kútba, vérös, bugy-buborékos víz buggyan fő. Kiüti ám a fejit a sárkány a kútbú:

— Áhá — aszmongya — kettót is hoztak, nemcsak egyvet!

Aszmongya a Ferkó:

— Hoztak ám, de egyik se lesz a tied!

Akkó a sárkány kiugrott a kútbú, összecsaptak a Ferkóva, verték egymást a földhó nyakra-főre. Utójjára má nem áhatta az oroszlány, aszmongya a többinek:

— Hát mink mit bámulunk itten?

Nekiestek a sárkánynak, szaggatták, ahogy tutták minden ódarú, úgyannyira, hogy legyőzték a sárkányt. Akkó a Ferkó kivette bicskáját,

levagdosta a sárkány nyelve hegyeit, oszt fölfűzte.

A királkisasszon leült a fa alá, Ferkó meg, hogy e vót fáradta, melléje telepedett, oszt beletötte a fejét az ölibe és elalutt nagyon méljen. Aszmongya az oroslány a farkasnak:

— Maj mink is alszunk ekkicsit, te meg örköggyé!

Űk is ealuttak, de végtire a farkas is ealutt. A királi tanácsos meg mászik le a fárú. Megfenyegette a királkisasszonyt, hogy ne merjen szóni, mer vége az életinek. Legyütt a fárú, évágta a Ferkónak a nyakát. Megfokta a királkisasszonynak a karját, vezette hazafelé: az útba ráparancsót, hogy ne merjen senkinek se szóni, hogy nem ű mentette meg, mer ha szól, vége az életinek. Amikó hazaértek, kifeszítette a tanácsos a mejiit, hogy hát ű mentette meg a királkisasszont.

A kútná meg legelsőnek az oroslány ébrett fő. Meglátta gazdájját, hogy el van vágva a nyaka, főrázta oszt a medvét is meg a farkast is. A medve a farkast jó pofon vágta, mer elalutt:

— Hát most — aszmongya — nincs más hátra, egyik főraszto főjé mennyen, a másik éllesztőjé.

A farkas ott maratt örkömmi, a medve meg az oroslány ement. Hogy mén a medve, tanákozik egyg kijőva, tele van a szája főraszto iúve. Aszmongya a kijónak:

— Aggyá abbú a foraszto főbű!

— Dehogy adok — aszmongya — kő nekem is; kisfiamon körösztüment a kocsi, kétfelé vágta, ara akarom főhasznáni.

De a medve rálépett a kijőra, elvette tüle az egészset.

Az oroslány meg tanákozott egy pocokka. Annak a szája meg tele vót éllesztő füve.

— Aggyá abbú az éllesztő fűbű valamennyit.

— Dehogy adok, kő nekem is, mer a kisfiamra rágurút egy kű, agyonnyomta, azt akarom főéleszeni.

Az oroszlány asztán a nyakára hágott, evette tüle mind.

Mikó oszt odaértek, mingyá hozzáfoktak a munkához. A farkas illesztette a fejét a törzsihő. Mekkenték fórasztó füve, odaifórott. Hát akkó látták, hogy a farkas nem jó tette fő a fejét, hátrafelé volt az ábra-zattya. Akkó a medve adott néki egy jó pofont, az oroszlány meg leliarapta Ferkó fejét (Úgy láttam, mind most). Akkó megigazították rendessen, összefórasztották, éllesztő fűvet gyugtak a száijába. Hát eccécsak főébrett:

— Ej — aszmongya — de ealuttam!

Aszmongya az oroszlány:

— Ealuttá vóna ám örökre, hogyha mink nem vagyunk!

Akkó emeséték neki, hogy mi történt, Ferkó ement ahho az öreg-asszonyhó, ott csapott tanyát. A királlu udvarba meg áll a lakodalom. Aszmongya a farkas a Ferkónak:

— Édes gazdám, én emék, megnézem a lakadalmat, még sose láttam, milyen a lakadalom!

Beért a kastéludvarba:

— Hajrá, pujrá! — hajigálnák, ütnék, vernék. A királlkisasszony menyasszony meg éppen kinézett az ablakon. Küizent, hogy ne báncsák azt az állatot, hanem inkább ereszék be és taresák jó. Meg rakjanak meg egy kosarat, hagy vigyen élelmet a gazdájának is.

A királl tanácsos is meglátta a farkast, egymásután kéccé kilete a hideg iettibe. A farkas oszt visszament, vitt egy kosár élelmet. Jólaktak minnyájan, Ferkó is, a medve is, az oroszlány is.

Másnap aszongya a medve:

— Édes gazdám, én is emék, megnézem eszt a lakadalmat, én se láttam még soha lakadalmat!

Aszmongya a Ferkó:

— Te ne menny e, mer te maj pofoszkoc!

De addig könyörgött, hogy eengette.

Hogy beér a kastéludvarba, oszt meglátták, mingyá körükapják:

— Hajrá, pujrá!

A közelibe esett valaki, aszt jó pofonvágta, hogy csak úgy hanyat esett. Meglátta a királlkisasszon az ablakon:

— Ne báncsátok — aszmongya — eszt az állatot, hanem ereszétek be, taresátok jó és rakjatok meg egy kosarat, hagy vigyen a gazdájának is!

De a tanácsos is meglátta! Kéccé kilete egymás után a hideg. Mikó fölereszti a hideg, egyre erőtetí, hogy mennyenek má eskünni: mer egyre attú fét, hogy majd Ferkó is meggyün. De a királlkisasszon mindig csak halasztgatta az esküvést.

Mikó oszt a medve hazaért a kosárra, jólaktak minnyájan. Harmadik nap az oroszlány aszmongya:

— Édes gazdám, én is emék a lakadalomba, én se láttam még lakadalmat!

— Na — aszmongya — téged nem eresztelek magadat, te goromba leszó! Hanem hát, ha erőve e akarsz menni, én is mék veled, mennyünk minnyájan.

Mikó beérnek a kastéludvarba, nekiesnek a Ferkónak a vendégek:

— Kifele innen! Mit akar itt ez a medvetáncótató?!

Meglátta a királtkisasszon, kiüzent.

— Ne bánásátok aszt az embert, meg azokat az állatokat, mer azok az én megmentőjím!

De má akké a tanácsosnak a fogai úgy szótak, mind a kerepölő.

Bement a szobába a Ferenc. A királtkisasszon, mingvá elibeszalatt és a nyakába ugrott:

— Édes szívem, szép szerelmem, én a teid, te az enyím.

Aszmongya az oroszlány a gazdájának:

— Édes gazdám, micsinájjumk evve a gyilkossa?

— Hát vigyétek ki — aszmongya — a szemétdombra, oszt addig hajigájjátok egymásnak, még akkora nem lessz, mind egy cérnaguriga.

Hánták-vették egymásnak, de sehogyse akart efonni, mindég egy naccságba vót. Megharagudott az oroszlány, únta a dógot, egy jó darabot elharapott belüle, megette. Meglátta a medve, az is egy jó darabot, akkó a farkas is, így oszt hamarossan akkora lett, mind egy guriga.

Mikó evve végesztek, akkó aszmonta az oroszlány a Ferkónak:

— Na édes gazdám, miránk má most nincs szükség, emegyünk. Fjje-tek boldogú.

Útnak is vették magukat, otthatták a gazdájukat.

Ferkó meg megesküdüött a királtkisasszonnya oszt étek boldogú, még tán máma is ének.